

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 5 februari 2019 met nummer RvVb-S-1819-0588
in de zaak met rolnummer 1819-RvVb-0073-SA

Verzoekende partij	mevrouw Karin DE SCHRIJVER vertegenwoordigd door advocaat Griet CNUDE met woonplaatskeuze op het kantoor te 9000 Gent, Brabantdam 56
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN vertegenwoordigd door mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN
Tussenkommende partij	mevrouw Mita DE SCHRIJVER vertegenwoordigd door advocaat Wim DE CUYPER met woonplaatskeuze op het kantoor te 9100 Sint-Niklaas, Vijfstraten 57

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 4 oktober 2018 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 6 september 2018.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Temse van 19 maart 2018 onontvankelijk verklaard.

De aanvraag heeft betrekking op het herbouwen van twee zonevreemde woningen na sloop van bestaande woningen op de percelen gelegen te 9140 Temse, Rupelmondestraat 58-60, met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie C, nummers 0550B, 0551C, 0551D en 0552B.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkommende partij verzoekt met een aangetekende brief van 13 november 2018 om in de procedure tot schorsing en vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkommende partij met een beschikking van 14 december 2018 toe in de debatten.

De verwerende partij dient een nota betreffende de vordering tot schorsing en het administratief dossier in. De argumentatie van de tussenkommende partij betreffende de vordering tot schorsing is verrat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot schorsing op de openbare zitting van 22 januari 2019.

Advocaat Griet CNUDE voert het woord voor de verzoekende partij. Mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN voert het woord voor de verwerende partij. Advocaat Roy VANDERCRIJSSSEN *loco* advocaat Wim DE CUYPER voert het woord voor de tussenkomenende partij.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

De aanvraag kent een voorgeschiedenis. Op 16 februari 2017 dient de tussenkomenende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Temse een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor de *“nieuwbouw 2 halfopen woningen na totale sloop”*. Het college verleent op 6 juni 2017 een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden aan de tussenkomenende partij. Het administratief beroep van de verzoekende partij wordt op 19 oktober 2017 ongegrond verklaard. De verzoekende partij vordert voor de Raad op 18 december 2017 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van voormelde beslissing. Met een arrest van de 8 mei 2018 in de zaak met rolnummer 1718/RvVb/0834/SA verwerpt de Raad de vordering tot schorsing. Het vernietigingsberoep is nog hangende.

2.

Op 15 december 2017 dient de tussenkomenende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Temse een – volgens de verzoekende partij (quasi-)identieke - aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“nieuwbouw 2 halfopen woningen na totale sloop”* op de percelen gelegen te 9140 Temse, Rupelmondestraat 58-60.

De percelen liggen volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘St. Niklaas-Lokeren’, vastgesteld met koninklijk besluit van 7 november 1978 in agrarisch gebied.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 26 december 2017 tot en met 24 januari 2018, dient de verzoekende partij een bezwaarschrift in.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert ongunstig.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 19 maart 2018 een voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomenende partij. Met deze beslissing trekt zij haar eerdere weigeringsbeslissing van 26 februari 2018 in. Het college beslist:

“ ...

Toepassingsgebied basisrechten zonevreemde woningen (art. 4.4.10. VCRO)

De basisrechten voor zonevreemde constructies kunnen worden toegepast op hoofdzakelijk vergunde en niet- verkrotte zonevreemde constructies.

Hoofdzakelijk vergund : Volgens de gegevens van het kadaster werden de woningen opgericht in de periode tussen 1850 en 1874. De bestaande constructies die werden

opgericht voor 22 april 1962 zijn vergund geacht. De onvergunde prefab garage werd afgebroken. De woningen maken geen deel uit van een landbouwbedrijf, er is dus geen desaffectatie gebeurd zodat ook de residentiële functie vergund is geacht.

Niet-verkrot : het betreft twee verouderde woningen die niet meer aangepast zijn aan hedendaagse woonnormen en -comfort, maar ondanks ouderdomsverschijnselen zijn de constructieve elementen (dakgebinte en draagmuren) nog in een aanvaardbare bouwfysische toestand.

Herbouwen op dezelfde plaats van een bestaande zonevreemde woning (art 4.4.13. VCRO):

De vigerende bestemmingsvoorschriften vormen op zichzelf geen weigeringsgrond bij de beoordeling van een aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning voor het herbouwen van een bestaande zonevreemde woning op dezelfde plaats, op voorwaarde dat het aantal woongelegenheden beperkt blijft tot het bestaande aantal. Er is sprake van een herbouw op dezelfde plaats indien de nieuwe woning ten minste drie kwart van de bestaande woonoppervlakte overlapt. De bestaande woonoppervlakte sluit zowel de oppervlakte van het hoofdgebouw in als deze van de fysisch aansluitende aanhorigheden die in bouwtechnisch opzicht een rechtstreekse aansluiting of steun vinden bij het hoofdgebouw.

Deze mogelijkheden gelden niet in:

1° ruimtelijk kwetsbare gebieden, met uitzondering van parkgebieden;

2° recreatiegebieden, zijnde de als dusdanig door een plan van aanleg aangewezen gebieden, en de gebieden, geordend door een ruimtelijk uitvoeringsplan, die onder de categorie van gebiedsaanduiding "recreatie" sorteren. (art. 4.4.13. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening).

De berekening van het bruto-bouwvolume boven maaiveld, gemeten met inbegrip van buitenmuren en dak, en met uitsluiting van het volume van de gebruikelijke onderkeldering onder het maaiveld, zoals berekend in het verslag van de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar, kan niet worden bijgetreden. Het volume werd berekend in de veronderstelling dat de nulpas van de woningen 20 cm boven maaiveldniveau is gelegen. Op het inplantingsplan en de terreindoorsnede zijn evenwel de werkelijke maaiveldniveaus weergegeven. Het college gaat akkoord met de rekennota zoals opgemaakt door de architect op 14/3/2018.

De nieuwe woningen overlappen ten minste drie kwart van de bestaande woonoppervlakte.
(...)

Toetsing aan de goede ruimtelijke ordening

Beschrijving van de bouwplaats, de omgeving en de aanvraag

De aanvraag is gelegen in het agrarisch gebied in het noorden van Temse. De aanvraag heeft betrekking op twee bestaande woningen, halfopen bebouwing, met aanhorigheden. Deze kleinschalige woningen situeren zich op de percelen 551D en 551C. Ook de omliggende weilanden behoren toe aan de aanvrager.

De Rupelmondestraat is een verharde landelijke weg met een verhardingsbreedte van 3,7m. De omgeving wordt hoofdzakelijk gekenmerkt door weilanden en akkerland, met her en der verspreide agrarische bebouwing. De aanvraag strekt tot het slopen van de tweewoonst, en het oprichten van twee nieuwe woningen in halfopen bebouwing, bestaande uit twee bouwlagen en plat dak.

Toetsing aan de goede ruimtelijke ordening

Functionele inpasbaarheid: blijft identiek (2 eengezinswoningen)

Mobiliteitsimpact: blijft identiek (2 eengezinswoningen)

Schaal: de aanvraag voldoet aan de basisrechten voor het herbouwen van zonevreemde woningen, zodat redelijkerwijs kan worden geoordeeld dat de ruimtelijke impact van de herbouw decretaal als ruimtelijk aanvaardbaar wordt geacht binnen open agrarisch gebied. Ruimtegebruik en bouwdichtheid: door te werken met twee bouwlagen en compacte vormgeving wordt de footprint van de woningen die qua volume elk over het basisrecht van 1000 m3 beperkt gehouden.

Qua vertuining van het agrarisch gebied kan enkel genoeg genomen worden met de van vergunning vrijgestelde constructies, dewelke beperkt zijn tot een straal van 30 m uit de woning. De bouwdichtheid blijft identiek.

Visueel-vormelijke elementen: de woningen vertonen qua vormgeving (twee bouwlagen en plat dak) en materiaalgebruik een normale verschijningsvorm voor twee eengezinswoningen in halfopen bebouwing. Cultuurhistorische aspecten en bodemreliëf: : geen impact, het maaiveldniveau blijft ongewijzigd. Hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid: door het slopen van twee woningen die niet meer zijn aangepast aan hedendaagse woonnormen en deze te vervangen door twee nieuwbouwwoningen, stijgt het wooncomfort. Beleidsmatig gewenste ontwikkelingen: n.v.t.

Ruimtelijk rendement: de aanvraag bevindt zich in het open agrarisch gebied waar geen ruimtelijk rendement dient nagestreefd.

(...)

Advies

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de aanvraag in overeenstemming is (of kan gebracht worden mits het opleggen van de nodige voorwaarden) met de wettelijke bepalingen, alsook met de goede plaatselijke ordening en met zijn onmiddellijke omgeving.

Vanuit stedenbouwkundig oogpunt zijn er aldus geen bezwaren tegen de inwilliging van de aanvraag.

Gunstig

BIJGEVOLG BESLIST HET COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN IN DE ZITTING VAN 19/03/2018 HET VOLGENDE:

De weigeringsbeslissing van 26 februari 2018 wordt ingetrokken.

Het college van burgemeester en schepenen geeft de stedenbouwkundige vergunning af aan de aanvrager.

De vergunning wordt afgegeven onder volgende voorwaarden:

De constructies in zij- en achtertuin dienen beperkt te blijven tot van vergunning vrijgestelde stedenbouwkundige handelingen. Alle verhardingen zijn uit te voeren in waterdoorlatende materialen of wateren op eigen terrein af naar de onverharde randzones.

...”

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 30 mei 2018 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 30 juli 2018 om dit beroep onontvankelijk te verklaren.

Na de hoorzitting van 7 augustus 2018 verklaart de verwerende partij het beroep op 6 september 2018 onontvankelijk. De verwerende partij beslist:

“ ...

2.1 De juridische aspecten - Ontvankelijkheid van het derden-beroep

Artikel 4.7.21 § 3 3° bepaalt dat het administratief beroep moet worden ingesteld binnen een termijn van dertig dagen die voor een belanghebbende derde ingaat de dag na de startdatum van de aanplakking.

De bekendmaking van een vergunningsbeslissing door aanplakking wordt geregeld in artikel 4.7.19 §2 VCRO dat stelt:

(...)

Uit het dossier van de gemeente blijkt dat dit een verklaring bevat van de gemeentesecretaris Nele de Cleen, die meedeelde dat de aanplakking uitgevoerd werd door de ambtenaar van de gemeente Temse, op 5 april 2018, evenals een foto van de controle van deze aanplakking genomen op 5 april 2018. Op de foto zijn duidelijk de aanplakkingen zichtbaar voor de vensters van beide woningen. Aan de aanplakking welke werd uitgevoerd door de gemeentelijke ambtenaar, bevestigd in het attest, kan niet worden getwijfeld.

De aanplakking vond bijgevolg plaats op woensdag 5 april 2018. De eerste dag van de dertig dagen beroepstermijn in casu betreft aldus donderdag 6 april 2018. De laatste nuttige dag om administratief beroep in te stellen bij de deputatie was bijgevolg vrijdag 4 mei 2018.

De aanvrager heeft gedurende deze beroepstermijn geen beroepschrift mogen ontvangen, dit gebeurde eerst op 30 mei 2018, na het verstrijken van de beroepstermijn en na de aanvang van de werken.

Huidige derdenberoep is bijgevolg niet tijdig ingesteld, en bijgevolg dus niet conform de bovengenoemde decretale vereisten ingesteld. Het dient als onontvankelijk, wegens laattijdigheid, te worden verworpen.

2.2 Conclusie

Uit wat voorafgaat, dient besloten dat het derdenberoep als onontvankelijk dient te worden verworpen.

De bestreden beslissing kan haar rechtskracht hernemen.

...”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Een onderzoek van de ontvankelijkheid van het verzoek tot tussenkomst is enkel aan de orde indien de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De tussenkomen partij betwist het belang van de verzoekende partij bij het schorsings- en vernietigingsberoep.

De Raad is echter van oordeel dat de exceptie van de tussenkomen partij slechts onderzocht en beoordeeld dient te worden wanneer de voorwaarden om de schorsing te bevelen, vervuld zijn. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Op grond van artikel 40, §1 DBRC-decreet kan de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bevelen op voorwaarde dat er hoogdringendheid wordt aangetoond en dat de verzoekende partij minstens één ernstig middel aanvoert dat de vernietiging van de bestreden beslissing op het eerste gezicht kan verantwoorden.

A. Ernstige middelen – enig middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij beroept zich op de schending van artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO, artikel 4.7.19, §2 VCRO, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij stelt in essentie dat de verwerende partij haar administratief beroepsschrift van 30 mei 2018 ten onrechte laattijdig en dus onontvankelijk verklaard heeft. Zij uit daarbij kritiek op de aanplakking en op het attest van aanplakking.

Vooreerst bekritiseert zij het feit dat op 19 juni 2018, buiten de termijn van openbaarmaking, een nieuw attest van aanplakking (met vermelding van 5 april 2018 als aanplakkingsdatum) werd opgesteld, ter rechtzetting van het eerdere attest van aanplakking van 10 april 2018 (met vermelding van 2 april 2018 als aanplakkingsdatum). Op dat moment kon niet meer nagegaan worden of de aanplakking daadwerkelijk heeft plaatsgevonden.

Verder betoogt zij dat uit de foto die werd gevoegd bij het attest van aanplakking van 19 juni 2018 niet kan afgeleid worden dat de aangeplakte papieren de aanplakking van de bestreden beslissing betreffen. Evenmin blijkt uit de foto of de vergunning op een goed zichtbare en leesbare plaats vanaf de openbare weg werd aangeplakt. Zij betwist dit en verwijst naar de vaste gewoonte om aan te plakken aan een schutting palend aan de openbare weg.

De verzoekende partij beweert dat de aanplakking pas op 22 mei 2018 gebeurd is, minstens werd deze gedurende een bepaalde periode verwijderd zodat de vergunning niet ononderbroken aangeplakt werd. Ten bewijze hiervan legt zij verklaringen van buurtbewoners voor. Uit het attest van aanplakking kan evenmin afgeleid worden dat de vergunning gedurende de volledige termijn regelmatig was aangeplakt.

Tot slot stelt zij dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar argumentatie en de stukken inzake de aanplakking uit haar beroepsschrift, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing. Zij besluit dat de verwerende partij op onjuiste motieven, kennelijk onredelijk en onzorgvuldig tot haar bestreden beslissing is gekomen.

2.

De verwerende partij antwoordt dat het attest van aanplakking niet de vaststelling van de aanplakking is, maar een uitgifte van schriftelijk bewijs. Zij stelt dat de datum van het attest enkel bepaalt wanneer het uitgegeven is en niet wanneer de aanplakking gebeurde of gecontroleerd werd.

Dat de aanplakking gebeurd is en gecontroleerd werd, blijkt duidelijk uit de foto (met datumstempel) van 5 april 2018. De verzoekende partij tracht met loutere beweringen de rechtsgeldigheid van het attest van aanplakking te betwisten, maar heeft zelf geen procedure tot valsheid in geschrifte ingesteld.

De bewering dat de vergunning niet gedurende de gehele periode werd aangeplakt, is evenmin ernstig. De verwerende partij verwijst naar de identieke positionering van de aangeplakte documenten op de foto van de verzoekende partij van 22 mei 2018, in vergelijking met de foto van 5 april 2018.

Tevens meent de verwerende partij dat bezwaarlijk kan betwist worden dat de aanplakking niet zichtbaar en leesbaar was. De beslissing werd aangeplakt op een raam op enkele centimeters van de rooilijn (en aldus van het openbaar domein).

De verwerende partij stelt tot slot dat zij zich kon steunen op het attest en dat een meer uitgebreide motivering niet noodzakelijk was.

3.

De tussenkomende partij voegt nog toe dat de aanplakking op 5 april 2018 door de gemeentelijke diensten gebeurde en dat de plaats van aanplakking (het raam in de voorgevel) zich op zeer korte afstand van de openbare weg bevindt en niet wordt afgesloten van de weg. Dat de aanplakking niet op een schutting gebeurde, maakt de aanplakking niet onleesbaar, noch ontoegankelijk. Concreet bewijs van de onleesbaarheid levert de verzoekende partij niet.

Bovendien betreft het dezelfde plaats als waar eerder bekendmakingen van aanvragen en de eerder verleende vergunning hebben uitgehangen, hetgeen de verzoekende partij niet heeft weerhouden om tijdig bezwaar en administratief beroep in te dienen. De verzoekende partij bewijst het tegendeel niet via de daartoe voorziene procedure (valsheid in geschrifte) zodat de attestering overeind blijft.

Verder weerlegt zij de bewering dat de vergunning niet de gehele periode van dertig dagen heeft uitgehangen door verklaringen van buurtbewoners die de verklaringen zoals gevoegd door de verzoekende partij, tegenspreken. Zij stelt formeel dat zij de aanplakking pas heeft verwijderd bij het weghalen van de ramen van de woningen meer dan drie weken na het verstrijken van de beroepstermijn.

De tussenkomende partij besluit dat de verzoekende partij niet concreet aantoont dat de aanplakking gebrekkig is gebeurd, zodat de dag na de aanplakking (6 april 2018) als aanvang van de beroepstermijn moet genomen worden.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.7.19, §2 VCRO luidt als volgt:

“ ...

§ 2. Een mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend, wordt door de aanvrager gedurende een periode van dertig dagen aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De aanvrager brengt de gemeente onmiddellijk op de hoogte van de startdatum van de aanplakking. De Vlaamse Regering kan, zowel naar de inhoud als naar de vorm, aanvullende vereisten opleggen waaraan de aanplakking moet voldoen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waakt erover dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde levert op eenvoudig verzoek van elke belanghebbende, vermeld in artikel 4.7.21, § 2, een gewaarmerkt afschrift van het attest van aanplakking af.

...”

Artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO luidt:

“ ...

§ 3. Het beroep wordt op straffe van onontvankelijkheid ingesteld binnen een termijn van dertig dagen, die ingaat:

(...)

3° voor wat betreft het beroep ingesteld door elke andere belanghebbende : de dag na de startdatum van de aanplakking.

...”

De memorie van toelichting van het ontwerp van decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handavingsbeleid (Parl. St. VI. Parl., 2008-09, nr. 2011/1, p. 188) stelt over de aanplakking als uitgangspunt voor de berekening van de beroepstermijn voor derden-belanghebbenden:

“ ...

De bewijslast om aan te tonen dat de aanvrager aan zijn aanplakkingsplicht heeft verzaakt, berust bij de persoon die het beroep instelt. Meestal zal dat gebeuren aan de hand van middelen die een vrije bewijswaarde hebben en die dus door de deputatie moeten worden gewaardeerd, het gaat dan bvb. om getuigenverklaringen of aanwijzingen waaruit een feitelijk vermoeden kan worden afgeleid.

Het is wenselijk dat op de aanplakkingsplicht een degelijk gemeentelijk overheidstoezicht wordt geïnstalleerd. ...”

In het arrest nr. 8/2011 van 27 januari 2011 overweegt het Grondwettelijk Hof over de aanplakking als wijze van bekendmaking van vergunningsbeslissingen:

“ ...

B.13.3.3.3. De beroepstermijn van dertig dagen die ingaat de dag na die van de betekening, de aanplakking of de opname in het vergunningenregister past in het kader van de bekommernis om een snelle procedure (Parl. St., Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 218), teneinde de vergunningsaanvrager zo snel mogelijk rechtszekerheid te verschaffen. De decreetgever erkende evenwel dat belanghebbenden over een redelijke termijn moeten beschikken om het beroep voor te bereiden (ibid.), reden waarom de in het voorontwerp van decreet bepaalde termijn van twintig dagen op dertig dagen werd gebracht.

B.13.3.3.4. Het feit dat de beroepstermijn voor vergunningsbeslissingen ingaat de dag na die van de aanplakking is ingegeven door het doel de vergunningsaanvrager zo snel mogelijk rechtszekerheid te verschaffen, wat niet mogelijk is wanneer de aanvang van de beroepstermijn afhangt van de kennisneming van de beslissing door de verzoeker. Daarbij vermocht de decreetgever rekening te houden met het feit dat het gaat om hetzij grote projecten, waarvan genoegzaam bekend zal zijn dat de vergunning werd verleend, hetzij projecten waarvan de weerslag is beperkt tot de onmiddellijke omgeving van de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De decreetgever kon dan ook redelijkerwijs ervan uitgaan dat de aanplakking een geschikte vorm van bekendmaking is om belanghebbenden op de hoogte te brengen van het bestaan van de vergunningsbeslissing.

Bovendien dient de bevoegde burgemeester erover te waken dat tot aanplakking wordt overgegaan en attesteert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanplakking. Het gemeentebestuur dient op eenvoudig verzoek een gewaarmerkt afschrift van dat attest af te geven (artikelen 133/48, § 2, en 133/52, § 4, en 133/55, § 4, 6° en 7°, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36). De dag van eerste aanplakking moet uitdrukkelijk worden vermeld (Parl. St., Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 181). Bijgevolg kan een belanghebbende weten wanneer de beroepstermijn aanvangt en wanneer die verstrijkt.

In de parlementaire voorbereiding van het decreet van 27 maart 2009 wordt eveneens gepreciseerd dat indien de aanplakking niet of niet correct geschiedt, dit « wordt [...] 'gesanctioneerd' door middel van de beroepstermijnenregeling » (ibid., p. 181). Hieruit dient te worden afgeleid dat in dat geval de burgemeester de aanplakking niet vermag te attesteren, zodat de beroepstermijn geen aanvang neemt.

...

Uit die overwegingen blijkt dat de aanplakking als een geschikte wijze van bekendmaking aanvaard wordt, ook vanwege de rol van de gemeentelijke overheid om te waken over de aanplakking en enkel een attest uit te reiken als de vergunning correct aangeplakt wordt. Het attest moet uitdrukkelijk de eerste dag van aanplakking vermelden (Parl. St. VI. Parl., 2008-09, nr. 2011/1, 181).

Het attest van aanplakking zoals bedoeld in artikel 4.7.19, §2, derde lid VCRO, vormt een belangrijk bewijsmiddel om (de datum van) de (regelmatige) aanplakking aan te tonen, maar betreft niet het enig toegelaten bewijs. Zoals blijkt uit artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO, is de aanplakking bepalend voor de start van de administratieve beroepstermijn, niet het attest van aanplakking. De (startdatum van) aanplakking of de regelmatigheid daarvan kan met andere, door de verwerende partij te beoordelen bewijsmiddelen worden aangetoond of betwist. Dat kan het geval zijn als de bewijswaarde of de geldigheid van het attest van aanplakking in vraag gesteld wordt.

De verzoekende partij die als derde de aanplakking of de startdatum daarvan betwist, draagt in beginsel de bewijslast. Zij moet concreet aannemelijk of geloofwaardig maken dat de aanplakking, en daarmee rechtstreeks verbonden de in aanmerking genomen startdatum van de beroepstermijn, niet regelmatig is. De loutere bewering dat er geen sprake was van een (regelmatige) aanplakking, volstaat niet.

2.

Op 10 april 2018 wordt een eerste attest van aanplakking opgesteld door de gemeentesecretaris met volgende inhoud:

“ ...

ATTEST AANPLAKKING STEDENBOUWKUNDIGE VERGUNNING

(...)

Ondergetekende, (...) attesteert dat de bekendmaking van de stedenbouwkundige vergunning, verleend op 19 maart 2018, aan De Schrijver Mita (...), op het terrein waarop de vergunning betrekking heeft, goed zichtbaar en leesbaar vanaf de openbare weg werd aangeplakt.

De aanplakking werd uitgevoerd door een ambtenaar van de gemeente Temse op 2/04/2018

Temse, 10 april 2018

...”

Bij verwerking van het ingestelde beroepsschrift (van 30 mei 2018), heeft de gemeente evenwel vastgesteld dat door een materiële vergissing een foutieve datum is vermeld in het attest van aanplakking, zoals blijkt uit een schrijven van 20 juni 2018 aan de verwerende partij, waaraan het gecorrigeerd attest van aanplakking d.d. 19 juni 2018 als bijlage werd gevoegd.

Laatstgenoemd attest luidt als volgt:

“ ...

*ATTEST VAN AANPLAKKING STEDENBOUWKUNDIGE VERGUNNING
GECORRIGEERD*

(...)

Ondergetekende, (...) attesteert dat de bekendmaking van de stedenbouwkundige vergunning, verleend op 19 maart 2018, aan De Schrijver Mita (...), op het terrein waarop de vergunning betrekking heeft, goed zichtbaar en leesbaar vanaf de openbare weg werd aangeplakt.

De aanplakking werd uitgevoerd door een ambtenaar van de gemeente Temse op 5/04/2018.

Het attest dat werd afgeleverd met 2/04/2018 als vermelde aanplakingsdatum dient als onbeschreven te worden beschouwd.

Temse, 19 juni 2018

...”

3.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende niet ernstig kan stellen dat op 19 juni 2018 “voor het eerst” een attest van aanplakking werd opgemaakt, nu zij zelf het eerdere attest van aanplakking van 10 april 2018 als stuk 8 bij haar verzoekschrift voegt. Met het attest van 19 juni 2018 werd enkel een louter materiële vergissing gecorrigeerd. De verzoekende partij zet niet uiteen waarom deze correctie ongeoorloofd is of het attest onwettig maakt. Zij beticht het attest evenmin van valsheid in geschrifte.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat de verwerende partij ook op grond van ander bewijsmateriaal tot de laattijdigheid van het administratief beroep besloten heeft.

Ten behoeve van het onderzoek van de tijdigheid van het administratief beroep heeft de verwerende partij van de gemeente Temse op 25 juni 2018 twee foto's met als datumstempel 5 april 2018 ontvangen. Daaruit leidt de verwerende partij af dat de mededeling van de afgifte van de vergunning op 5 april 2018 aangeplakt werd. Uit de haar bezorgde informatie stelt de verwerende partij bovendien vast dat de aanplakking door een ambtenaar van de gemeente Temse aangebracht werd.

De loutere bewering van de verzoekende partij dat de (eerste) foto niet toelaat om te concluderen dat het aangeplakte daadwerkelijk betrekking had op een vergunning, volstaat niet om gerechtvaardigde twijfel te doen rijzen over de representativiteit en bewijskracht van de met datum en tijd voorziene foto('s) van de aanplakking van de bekendmaking van de vergunning, te meer nu een tweede foto een close-up weergeeft, waarop onmiskenbaar te zien is dat het om de bekendmaking van de vergunning gaat.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op onzorgvuldige en kennelijk onredelijke wijze conclusies heeft getrokken uit voormelde foto's.

4.

De vereisten inzake de aanplakking, zoals nog van toepassing op de voorliggende vergunningsaanvraag, worden geregeld door artikel 4.7.19, §2 VCRO. De Vlaamse regering heeft geen aanvullende inhoudelijke of vormelijke vereisten opgelegd waaraan de aanplakking moet voldoen. Artikel 4.7.19, §2 VCRO bepaalt enkel dat de aanplakking moet gebeuren “*op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking*” heeft, waarbij in redelijkheid dient aangenomen te worden dat vermelde aanplakking zichtbaar en leesbaar dient te zijn vanaf de openbare weg/het openbaar domein. Voormeld artikel legt niet op, noch kan hieruit afgeleid worden, dat een aanplakking op een schutting palend aan de openbare weg noodzakelijk is. Dat de toegepaste werkwijze volgens de verzoekende partij ongebruikelijk zou zijn, maakt deze op zich nog niet misleidend of strijdig met artikel 4.7.19, §2 VCRO. Waar de verzoekende partij (enkel) ditzelfde argument aanvoerde in het beroepsschrift, behoeft dit geen expliciet antwoord door de verwerende partij en kon zij –tevens gelet op wat hierna wordt geoordeeld- volstaan met het oordeel dat op de foto de aanplakkingen voor de vensters duidelijk zichtbaar zijn. Hoger werd reeds vastgesteld dat de verwerende partij uit de foto's kon afleiden dat de aanplakking duidelijk betrekking heeft op de bekendmaking van een stedenbouwkundige vergunning. Uit diezelfde foto('s) kon de verwerende partij evenzeer de zichtbaarheid/leesbaarheid ervan afleiden voor een derde-belanghebbende.

Zoals de Raad reeds hoger oordeelde, draagt diegene die de geldigheid van de aanplakking betwist, hiervan de bewijslast. De verzoekende partijen beweren wel, doch maken niet concreet (bijvoorbeeld aan de hand van (bewijs)stukken, opgave van afstanden e.d.m.) aannemelijk dat de aanplakking aan het raam niet zichtbaar en leesbaar was vanaf het openbaar domein/de openbare weg. Des te meer gelet op de niet tegengesproken bevestiging van de tussenkomende partij dat

ook in het verleden diezelfde aanplakningsplaats werd gebruikt, en dat dit de verzoekende partij nooit heeft weerhouden om tijdig bezwaar, dan wel administratief beroep, in te dienen.

Bovendien en ten overvloede stelt de Raad vast dat de aanplakking op het raam, dat zich op circa één meter van de grens met het openbaar domein bevindt, de verzoekende partij blijkbaar niet belet heeft om op 22 mei 2018 kennis te nemen van het verlenen van een vergunningsbeslissing. In haar administratief beroepsschrift heeft zij aangegeven dat de aanplakking volgens haar gebeurde op 22 mei 2018, daarmee aangevend dat ze op die dag, via de aanplakking, kennis nam van het verlenen van de vergunningsbeslissing. Wat volgens de verzoekende partij thans als een gebrekkige aanplakking wordt beschouwd, heeft haar alleszins niet belet kennis te nemen van de mededeling van de vergunningsbeslissing op het hiervoor vermelde raam.

Hoewel de verzoekende partij insinueert dat de aanplakking pas op 22 mei 2018 is gebeurd en met getuigenverklaringen (onder meer *“wij hebben daar tot en met 20 mei nooit een papier zien hangen”* en *“in de periode van begin april tot 15 mei heb ik geen papier (...) zien hangen”*,...) tracht aan te tonen dat deze niet eerder aanwezig was, is zulks gelet op wat voorafgaat niet geloofwaardig en wordt dit tegengesproken door het attest van aanplakking en de bijgebrachte foto's met datumstempel.

De verzoekende partij lijkt zulks overigens zelf te beseffen en verdedigt bijkomend de stelling dat de *“aanplakking mogelijk is aangebracht op 5 april 2018”, “maar daarna alleszins met zekerheid is verwijderd”*. Deze bewering wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. Immers, voor zover en in de mate de verzoekende partij zou verwijzen naar verklaringen van derden, stelt de Raad vast dat deze geenszins de stelling ondersteunen dat de aanplakking werd *onderbroken*. Integendeel wordt door geen enkele getuige verwezen naar bijvoorbeeld het weghalen van de aanplakking. De geloofwaardigheid van deze eenzijdige verklaringen, (dat de vergunning pas op 20 mei 2018 (voor het eerst) uitgehangen werd), en waarvan de objectiviteit kan worden betwijfeld, wordt tegengesproken door het attest van aanplakking en de gevoegde foto's met datumstempel. Bij gebrek aan andere concrete elementen (de relevantie van de processen-verbaal van verhoor kan redelijkerwijs niet worden ingezien; zij bevatten bovendien louter de verklaringen van de man van de verzoekende partij) die wijzen op een onderbroken aanplakking, blijft het aldus bij een loutere bewering van de verzoekende partij, die strijdt met de objectieve stukken van het dossier.

Het gegeven dat geen attest van aanplakking voorligt dat bewijst dat de aanplakking gedurende effectief 30 dagen werd aangeplakt, zoals de verzoekende partij aanvoert, kan evenmin leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Een attest van aanplakking dient enkel de eerste dag van aanplakking te vermelden. Het kan de verwerende partij niet kwalijk genomen worden daarover geen uitdrukkelijk standpunt te hebben ingenomen, nu blijkt dat de tijdigheid van het administratief beroep door de verzoekende partij werd gesteund op haar bewering dat de aanplakking gebeurde op 22 mei 2018, terwijl er een bewijs voorlag dat deze aanplakking reeds aanwezig was sinds 5 april 2018.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij evenmin worden gevolgd wanneer zij aanvoert dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld door in de gegeven omstandigheden aan te nemen dat de mededeling dat de vergunning werd verleend op 5 april 2018, werd aangeplakt en daaruit concludeerde dat het beroep van 30 mei 2018 onontvankelijk wegens laattijdigheid, was.

5.

Het enig middel is niet ernstig.

B. Hoogdringendheid

Aangezien in het vorige onderdeel het middel van de verzoekende partij niet ernstig wordt bevonden, is een onderzoek naar de hoogdringendheid niet verder aan de orde.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 5 februari 2019 door de zevende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de zevende kamer,

Kengiro VERHEYDEN

Marc VAN ASCH